

»Ti, ti . . . njegov sin . . . njegov sin!« je nazadnje viknil s hreščečim, pretrganim glasom. Pene so mu stopile okoli ustnic in onemogel je moral sešti.

»Ti . . . ti . . . sin . . . zapeljivca . . . moje žene!«

Še dvakrat je viknil te besede, a potem se mu je zavrtilo in zdrknil je s stola na tla.

In prihitel je krčmar, prihiteli gosti, ki so ga pomagali dvigniti. Črez nekoliko trenutkov je prišel rešilni voz, ki ga je odpeljal.

(Dalje prihodnjič.)

Poslanica.

Nastlala je vesna
po poljih in logih
zelenja in cvetja,
po steblih in bilkah
utrinja se rosa
v ognjenih pramenih,
iz kelihov cvetnih
se dviga in vstaja
vonjava opojna.

A k tebi le moje
srce se nagiblje,
devica prejasna,
in k tebi le sili
z močjo me neznano,
da pijem s pogledi

vso tvojo lepoto,
slaj usten omamnih,
čar grudi kipečih.

Kot solnčnica žarna
strmi neprestano
na nebes visoki,
kjer vozi mogočno
se ljubljenelec zlati,
tako za teboj se
oziram udano.

Oj, skloni se k meni —
in žarke ljubezni
ti name razlij
in z žarki ljubezni
v srce mi posij!

C. Golar.

